

Carta de despedida sacrificial

Afalagues ente los deos la bala cola que me pienses. Notes el so tautu de xelu nellos. Contemples la to imaxe deforme nel reflexu'l casquiellu. Déxeslu cayer en suelu. Dizte la mente que tienes que volver conmigo, pero por más que lo pienses, nun puedes. La bala enllena les coraes de la recámara con un calafriú d'escitación—*click*—igual que los reguerinos de sangre caldío estimulen los capilares del estómagu. Duelle saber que xá nun me puedes tener. Camientes que la mira esvíase a la drecha y achisbes la solombra d'una persona que dexó de ser.

Vien a la escontra.

Revives aquel momentu: ye idénticu a los demás, pero tu vas escaecelu hasta reparar naquelles pallabres que m'escibisti en papel cola to mano, la mesma qu'agora t'avaga reconocer, bermeyona y lenta. Vas querer arimar a min los tos llabios, inorando'l carpíu agudu qu'anubre'l quartu; sí, el que te mandaba parar como un ecu nel escaezu. Cayes contra la puerta con esa apigazadura que produz una firida fonda en reñón. Namás entós yes quién a entender qu'aquella carta que me dedicasti convirtióse nun cantar sacrificial, que faltu de melodía naz de manera natural nel to corazón pa morrer nel to gargüelu.

Susana Marqués García